

AMARANTHE

Svenske Amaranthe var på en miniturné i Norge i mai, hvor de spilte i fem ulike byer. Vi møtte vokalist Elize Ryd, vokalist Jake E og gitarist Olof Mörck før deres fjerde konsert på Musikkflekken i Sandvika.

TEKST MARIANNE LAURITZEN
FOTO ARASH TAHERI

– Dere har spilt en del her til lands i det siste, hva er det som gjør Norge til et attraktivt sted å spille?

Elize: – Vi har en bra bookingagent her i Norge. Og det virker som folk liker oss her.

Olof: – Det har kommet bra med folk på alle konserter, vår første konsert som headliner i Norge var på John Dee i Oslo, og den var utsolgt.

– Er publikum annerledes her enn i Sverige?

Olof: – Jeg vil si at publikum er litt mer entusiastiske her. I Sverige er de mer bortsjømte.

– I hvilke land er dere størst, utenom Sverige?

Olof: – USA er hovedmarkedet vårt, det er der vi selger flest plater.

– Mer enn i Sverige?

Jake: – Om man tenker prosentvis så selger vi nok flere skiver i Sverige, men i forhold til salgstallene så selger vi mye mer i USA og Japan.

– Dere kommer med ny plate i oktober. Hva kan dere si om den?

Jake: – Den er rund. Haha. Nei, men spørsmålet er vel om det faktisk er den siste skiva man slipper i fysisk format, det har jeg fundert litt på. Det fysiske salget går jo stadig nedover, mens markedet endelig begynner å ta seg opp på digitale plattformer. Musikere begynner å få tilbake pengene man tapte på illegal nedlasting tidligere.

Olof: – Men hva man kan si om plata er at det er en ganske annerledes plate. Et dristigere album. Man kan fortsatt tydelig høre at det er Amaranthe selvfølgelig, men det er en bredere skive.

Jake: – Kan en rund sak være bred? Hahaha.

Olof: – Det blir en spennende skive å slippe.

Det er alt fra klassiske Amaranthe-låter til både mer rocka, mer poppete, samt tyngre låter.

Elize: – Vi har lagt ned mye sjel i den, den er veldig ærlig.

– Hvem er det som skriver tekst og musikk?

Jake: – Hva er det han heter igjen, Max Martin ja. Haha, det har vi sagt i samtlige intervjuer i sju år nå.

Olof: – Det var ikke moro første gangen heller.

Elize: – Jeg har skrevet 12-13 låter, så havner vel kanskje ti av dem på plata. Og Jake har hatt noen ideer også.

Jake: – Noen ideer? Jeg har skrevet seks låter.

Elize: – Vi får se hva som havner på plata, det bestemmer vi helt til slutt. Når vi bestemmer hva slags type låt vi vil lage, skriver vi alltid en grunntekst som vi jobber videre med frem til vi går i studio og spiller den inn.

– Er alle med og bidrar?

Elize: – Ikke alle. Det er Jocke, Olof og jeg som står for låtskrivingen.

Jake: – Alle setter vel sitt preg på det til slutt, men det er vi tre som begynner med blanke ark.

Elize: – Vi bestemmer også tema for skiva i forkant. Og vi prøver å reise litt for å hente inspirasjon, det er viktig så man ikke stagnerer i gamle mønstre og repeterer seg selv. Jeg ønsker i hvert fall å utvikle meg som låtskriver. Så får vi bare håpe at fansen er med på det.

– Hvilke band inspirerer dere?

Elize: – Jeg blir inspirert av alle typer innflytelser man møter daglig; folk på gata, hendelser i livet, noe jeg hører på radio, en sang eller vignett jeg hører på TV, en farge eller et miljø. Alt inspirerer til å skrive.

Olof: – Ja, det er lenge siden man hørte et band og tenkte "Faen, sånn vil vi låte". Selvfølgelig er det en del som har inspirert oss, men jeg tror det er annerledes band i dag enn det var i starten.

Veldig mye bredere. Og det er like mye artister innen pop og dance som ren death metal. Man kan høre på denne plata at den er mer influert av klassisk rock, som Queen for eksempel, enn tidligere.

– Spennende. Når kommer første smakebit?

Jake: – I slutten av september tror jeg.

PRODUKTIVT MASKINERI

– Fire album på fem og et halvt år er ganske produktivt. Hvordan får dere tid til det når dere turnerer så hyppig i tillegg?

Olof: – Da vi begynte å skrive på denne plata så hadde vi ikke skrevet noen ting på ett og et halvt år. Det kommer an på hva slags tilnærming man har til det, sammenlignet med Bach eller Mozart som skrev en halv symfoni hver tredje uke, med sykt mye noter, og så har du andre band igjen som bruker åtte år på en plate. Vi er generelt sett ganske inspirerte og kreative mennesker, så jeg vil nesten si tvert imot, at vi lett kunne skrevet enda mer om vi ikke konstant hadde spillejobber. Vi føler ikke at vi pusher frem låter.

OVER: Jake E på Musikkflekken i Sandvika.

TIL VENSTRE: Olof og Elize under årets Sweden Rock Festival.

Jake: – Det er en hårfin balanse mellom det der. Et band på vår størrelse må jo hele tiden være ute og spille, det er et maskineri som skal holdes i gang, og så fort du stanser det maskineriet for å sette deg ned å skrive så mister du litt av fremdriften, men samtidig så må du skrive ny skive for å kunne være ute og spille. Man må få den kabalen til å gå opp.

Olof: – Nå som vi har tre plater kunne vi nok ventet et år til og fortsatt turnert med det materialet, men har man inspirasjonen så er det jo like greit å kjøre på. Så lenge man føler at man ikke tvinger frem noe. Det merker man når man slipper plater som er for like hverandre, hvor det ikke skjer noe nytt. Men den nye plata er veldig innovativ og kreativ vil jeg si, og det er motiverende.

RAPSOLJE OG LAURBÆR

På dette tidspunktet var det en som raste forbi oss på en elektrisk enhjuling, til stor fascinasjon for Jake som ble satt ut av spill et øyeblikk og begynte å snakke om "Back To The Future".

– Har dere ikke sånne i Sverige?

Jake: – Nei. Vi har ikke olje i Sverige. Vi har rapsoilje, ha ha ha.

– Dere har fått til ganske mye på kort tid, hva er oppskriften?

Jake: – Det er en sannhet med modifikasjoner. Bandet har eksistert i nesten åtte år og vi kjemper fortsatt. Mye har skjedd, men det er en fight hele tiden. Det synkende platesalget gjør at alle band må være ute og turnere. Før gikk konkurransen på hvem platekjøperne var, mens nå handler det om hvem som går på konserter. Å gå på en konsert er tre ganger så dyrt som å kjøpe en CD, så det er ikke så lett. Det fins bare et visst antall festivaler eller dager i uka man kan ha konserter.

Olof: – Men når det er sagt så har vi faktisk fått en plass i bransjen, hvilket er ganske unikt nå for tiden når man ser på de bandene som er ute og spiller på større festivaler. Det er få band som har bilder tatt senere enn 1985, så vi får være takknemlige, men samtidig har vi jo kjempet for hver eneste millimeter. Og vi har enda høyere ambisjoner om hvor vi burde være, ikke fordi vi synes vi er best i verden, men fordi vi har noe som er unikt som vi er villige til å kjempe for. Vi nøyer oss ikke med å komme til et punkt hvor vi

kan hvile på laurbærne. Vi tror vi kan bli litt større enn dette.

– Dere har vært på turné med flere kjente band...

Jake: – De har vært på turé med oss, he he he. – ... er det noen av dem som har bidratt til deres gjennombrudd?

Jake: – Absolutt! Hammerfall og Kamelot for eksempel. Vi fikk hjelp fra folk vi kjente i større band som tok oss med da ingen visste hvem vi var. Takket være de turneene fikk vi en liten snarvei inn i bransjen.

– Hvordan vil dere beskrive musikken deres? Sjøangeren er litt vanskelig å kategorisere.

Elize: – Det er nok en blanding av alle våre personligheter. Siden vi er så ulike alle sammen er det vel en blanding av aggressivitet, rock, metal, litt klassisk innflytelse og pop.

Jake: – En salg blanding.

– Det er mye energi i musikken i hvert fall.

Elize: – Ja, det er sant. Vi vil at folk skal få energi fra musikken, og ikke motsatt, at vi suger energi fra dem.

– Ja, det er vanskelig å ikke komme i godt humør av musikken deres.

Jake: – Nemlig. Og det har vel alltid vært vår holdning, at når man ser oss live så skal man være glad når man går derfra.

Elize: – Ja, det er morsommere for oss også å kunne spre glede. Folk som hører på melankolsk musikk kan jo bli oppløftet av det også men...

Vi vil gjerne spre energi. Det var sånn vi følte det da vi begynte å skrive, vi ville gjerne lage denne musikk fordi vi trengte den energien selv.

Olof: – Det fins nok av depressiv og negativ musikk, spesielt innen hardrock. Selv om våre tekster av og til kan være litt samfunnskritiske, fins det også mye som er oppløftende, og som oppmuntrer folk til å kjempe og stå på. Mye av det har vi i utgangspunktet skrevet til oss selv. Da vi startet bandet hadde vi alle gått gjennom tøffe perioder, og kjempet lenge i musikkbransjen ikke minst. Man taler like mye til seg selv som til publikum når man skriver oppmuntrende tekster.

LAG PÅ LAG

– Det er ganske unikt å ha tre vokalister, hvordan kom dere på det?

Jake: – Det fantes ingen fjerde å få tak i, haha.

Olof: – Det var ikke planlagt i detalj. Vi var en vennekrets som møttes for å skrive musikk sammen, og plutselig hadde vi låter som følte som et band da vi hørte på dem. Da innså vi samtidig at det var litt unikt med tre sangere. Vi var ganske nysgjerrige på å se om det ville funke i livesammenheng.

Jake: – Hvilket det absolutt ikke gjorde første gangen vi spilte, he he. Det var på Sticky Fingers i Göteborg. Tre mikrofoner med ledninger, og tre vokalister som føyk rundt på scenen, det ble bare rot. Det var moro for så vidt, men vi innså ganske kjapt av vi trengte trådløse mikrofoner.

Elize: – For meg føltes det helt naturlig at vi var mer enn en vokalist, ettersom jeg har jobbet med musikaler tidligere. Da er det sjelden man bare er én sanger på scenen, så jeg syntes nesten det var rart at det ikke fantes band med samme oppbygging.

Olof: – Ja, det er rart at ingen har tenkt på det tidligere. Det er ikke helt uvanlig i popverdenen å ha fem sangere.

Elize: – Black Eyed Peas, Spice Girls, boyband...

Olof: – Men det har kommet noen flere band nå i ettertid. Det fins vel en håndfull band med tre eller flere vokalister. Kanskje noen er inspirert av oss, hvem vet.

– Jeg la merke til sist jeg så dere at ingen av dere spiller keyboard live, selv om det er ganske essensielt i musikken.

Olof: – Jeg spiller keyboard på platene, men det meste av det er jo programmert, eller spilt og kvantifisert. Tanken er at det skal være moderne keyboard, og ikke den typen som er spilt inn – det er ikke piano.

Jake: – Og det er mye lag på lag i musikken, det fins ingen pianister med så mange hender.

Olof: – Vi har eksperimentert litt, jeg har spilt noen introer på keyboard. Så vi har testet det.

Elize: – Man kan alltid kjøre noen akkorder på visse låter som er enkelt oppbygd og ikke programmerte. Det kan kan jeg også gjøre, hvis vi har tid til å øve det inn og vi har plass til å ta med et keyboard på turné.

Jake: – Men å ta med et sjuende medlem i bandet på grunn av det blir litt droyt.

– Ja, seks personer er ganske mye, er det vanskelig å koordinere tid til studio og turneer?

Elize: – Nei, det var verre før. Det er mer seriøst nå så det er lettere for alle å motiveres til å ta seg tid. Mens vi bygde opp bandet var det litt vanskeligere, da visste vi ikke helt hva vi tok oss fri for. Men folk har fått barn nå, og det er tøft for mange som savner dem hjemme. Derfor velger jeg å ikke få barn ennå. Men de som har det har fantastiske kjærestere som stiller opp og familier som hjelper til så godt de kan. De vet jo hvor viktig dette er for oss, og ville aldri nekte oss å dra på turné. Men ja, det er hardt å bli eldre, he he. Etter hvert må jeg vel tenke på det selv også.

Jake: – Vi var enige om det fra starten, at bandet aldri skal settes på pause. Hvis noen brekker beinet, er syke eller skal ha barn, så fortsetter bandet. Da er det en ny trommis eller en ny vokalist som hopper inn for den perioden. Det er viktige at bandet holder det gående og ikke stopper opp fordi en person ikke kan være med. Jeg tror det er bra å ha den innstillingen.

Elize: – Vi har hatt erstattere for både Jocke og Henke (Henrik Englund, growling), så vi har faktisk fulgt opp det vi bestemte for mange år siden.

Jake: – Alle vokalistene har hatt erstattinger.

Elize: – Jeg har vært dobbeltbooket noen ganger. Hvis jeg får barn så får vel du steppe inn da, hehe.

– He he. Jeg så deg ikke på sist Kamelot-konsert i Oslo, du har vel ikke sluttet å spille med dem?

Elize: – Nei, jeg hopper inn når jeg har tid. Jeg synes det er stas å få en mulighet til å vise seg frem, og promotere bandet, spesielt når vi spiller i utlandet. Også er jeg veldig god venn med Kamelot, så jeg synes det er moro å gjøre de ekstra konsertene når jeg har mulighet.

– Dere har ikke blitt så store ennå at det ikke er tid til sideprosjekter lenger?

Elize: – Neida! ☑